

NATALIE YOUNG

Dokonalá chuť

aneb

JAK SNÍST SVÉHO MANŽELA

„BRILANTNÍ
A DOSLOVNÁ
PITVA MANŽELSTVÍ.“

The Times

NATALIE YOUNG

Dokonalá chuť

aneb

Jak sníst svého manžela

Manželství, zrada
a měsíc nejlahodnějších pokrmů

2014

Copyright © 2014 by Natalie Young
Translation © 2014 by Jan Netolička
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SEASON TO TASTE OR HOW TO EAT
YOUR HUSBAND,
vydaného nakladatelstvím Headline, Londýn 2014,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Palatino CE: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-7498-020-6

Pro

Jackie Coventryovou a Mercy Hooperovou

Někdy je prostě nutné jít do konfrontace.

Louise Bourgeois

1

Lizzie nasedla do svého volva, posunula si sedadlo a nastavila zrcátko. Čalounění i vzduch v autě byly plné vůně jeho smetanové kůže smíchané s pachem tabáku; nechala si ji, nevětrala celou cestu k jezeru. Venku byla zima, měla zapnuté topení a v kufru auta funěl pes, takže brzy byla doslova obklíčena bílou mlhou a nucena otírat čelní sklo rukávem, aby vůbec viděla na cestu. Bylo to skutečně hloupé, ale ještě hloupější jí připadalo otevřít okýnko a nechat si utéct vůni svého manžela.

U jezera dupla na brzdu a oči jí padly na dvě mince zapadlé u ruční brzdy – penci a dvoupenci. Ležel tam taky kousek papíru s nákupním seznamem napsaným obyčejnou tužkou.

Cukr

Mouku

Vejce

Másla

LP

Na podlaze se válel zbytek tužky s okousanou gumou na konci. U Joanny v Londýně zkusil drogy. Někdy jí neřekl, co bral, jenom že něco zkoušel a že to „byl hukot“. „LP“ znamenalo lepicí pásku. Hleděla na ten seznam a uvažovala, co to může znamenat, když někdo píše úplně do růžku, nahuštěně a zbytek papíru nechá úplně volný. Zvedla si lístek přímo před oko, druhé zavřela a snažila se všechny ty klikyháky znovu přečíst. Pak lístek odhodila do kapsy u dveří a vyšla na čerstvý vzduch.

Zadívala se na svůj obraz na hladině jezera a vytáhla si fleecový límec outdoorové bundy výš ke krku. Uběhla hodina a ona se stále ještě procházela pod vysokými stromy s Ritou, mohutnou fenou ridgebacka, těsně v patách. Slyšela čvachtání a úplně cítila, jak se psovi na tlapy lepí bláto stejně jako jí na boty.

Matka jí vždycky říkala: „Když tě něco zklame, musíš to jít vychodit. A snaž se moc nechlastat.“

„Jo,“ řekla Lizzie, když seděla zpátky za volantem. Dívala se přes čelní sklo a její pes trpělivě dřepěl v kufuru, mokrý a smradlavý.

~

Gumové rukavice z místního obchodu byly nějaký růžový šmejd z Číny v levném sáčku a neměly nic společného s těmi zdobenými na citlivou pleť, které si kupovala v supermarketu. Lizzie se dvakrát vrátila k regálu, aby je dala zpátky. Nakonec se postavila k pokladně a se skloněnou hlavou a nohou vykroucenou

skoro úplně chodidlem nahoru četla noviny odhozené na podlahu, dokud pokladní s ohromným hnědým drdolem neodtrhla oči od zeleně za oknem a nezeptala se jí, jestli si ty rukavice teda vezme.

Lizzie vyložila na pult ještě mrkev, česnek, cibuli, celer a brambory. „A ten papír a rukavice taky,“ řekla. „Ale mám jenom deset liber.“

Jela domů a zaparkovala na obvyklém místě na příjezdové cestě, napůl na krajnici. Pak ještě chvíli seděla za volantem a dívala se na domek za živým plotem, se zdí z červených cihel s velkou prasklinou, a na stromy, které byly ještě holé, tmavé a vlhké od zimy.

Ten chlap z realitky by řekl: „Je to nádherný domeček. Trošku zarostlý, ale moc útulný.“

~

Jacob už byl mrtvý tři dny. Teď ležel v mrazáku v šestnácti porcích. Lizzie ho dneska odpoledne chtěla začít dělat. Hned jak se v pondělí sehnula, aby mu nahmatala pulz, bylo jí jasné, že pohřbít ho v lese nepřipadá v úvahu, a nešlo o to, že by neměla páru nebo nervy vykopat dost hlubokou díru. Spíš jí vadilo, co by se stalo pak. V duchu viděla, jak jeho tělo postupně zvedají kořeny stromu, jak ho odhalují prudké bouřky, jak mezi tlejícím listím najednou trčí ze země jeho ruka. Pak by ho našel náhodný chodec se psem a to by byl konec. Následně už by jen zazvonil telefon, vlastně mobil na stolku v kuchyni, který si zvolila jako jediné spojení se světem. Dopravili by ji zpátky a bylo

by jedno, jak daleko by utekla. Přivezli by ji zpátky do Surrey v policejním autě a přinutili by ji identifikovat tělo a pak už by to šlo z kopce.

Lizzie otevřela kufr a dívala se, jak se Rita vyčůrala u obrubníku a pak se podplazila pod tisovým živým plotem na zahradu. Kdyby chtěla v tomhle domku zůstat, mohla Jacobovo tělo hodit do bažiny, která byla po obou stranách lesní cesty, po níž nic nejezdilo a kde byla pořád tma. Zarostl by hustým rákosím a ona by věděla, že si deset let v klidu hnije kousek od baráku.

Bylo by to v pořádku, protože nikoho, dokonce ani pošťáka nebo velké děti z farmy, ani trampy, kteří by sem třeba zabloudili z výšlapu na South Downs Way, by nenapadlo, že tady někde leží rozkládající se mrtvola. Surreyské kopce, a hlavně tahle část vedle A31 mezi Guildfordem a Farnhamem, to byla díra ležící mimo všechna obydlená místa, kde si lidi stavějí domy s velkými bránami, z nichž vyrážejí v naleštěných autech za prací do Londýna. Místní maximálně o víkendu vyrazili do zahradního centra a večer si udělali pěknou večeři, ale neměli čas čenichat nebo očumovat. Dokonce i ten pošťák v ošoupaných riflích a tričku, který vždycky přiskákal přes kaluže a výmoly a radši ani nevypínal motor, když jim strkal dopisy pod dveře, byl jenom nudný chlap, co flinkal práci a staral se o čtyři malé děti.

Takže to mohla udělat. Mohla šoupnout Jacoba do bažiny s nějakou zátěží a říct na poště a v hospodě i té ženské s drdolem v obchodě, že manžel odjel s novým

přítelem do Argentiny nebo Kalifornie nebo do Kambodže, aby tam začali nový život. Neřekla by, že odjel s tou kurvou z Guildfordu, protože z toho, jak by se odmlčela, by všichni poznali, že se stalo něco divného.

Lizzie souhlasila s Jacobem, že není dokonalá. Nebyla moc chytrá a byla pravda, že jí chyběla fantazie; ale zase byla praktická a okamžitě, jakmile jí došlo, že je mrtvý, si byla jistá, že ona do vězení nepůjde. V jejich třicetiletém manželství toho chybělo mnohem víc než to, co na dokonalosti scházelo jí, a když byl nyní jeden z nich bohužel mrtvý, ten druhý měl konečně možnost posunout se někam dál a znovu žít.

Skutečně žít, pomyslela si Lizzie, když odemkla dveře a pak opatrně schovala klíče do kapsy.

Pojede vlakem do Skotska. V Glasgow si najde nějaký pokojík s výhledem na střechy, postelí a jedním křeslem. Venku bude rušno, bude si mít kde dát kafe a všude budou lidi, kteří se budou starat o své. Bude ranní ptáče. Bude ranní ptáče, shodí ze sebe peřinu a vyrazí do ulic. Ale nebude ji budit štěbetání ptáků ani šustění listů. Život v lese ji kdysi přitahoval, ale nakonec z něj měla jen kruhy pod očima a svět bez přátel. Naučila se tak akorát dívat pod nohy, aby do něčeho nešlápla.

Pronajme si pokojík a bude pracovat v kanceláři. Bude chodit do knihovny a bude žít skromně, ze dne na den. Od nikoho nebude nic potřebovat.

Na verandě se Lizzie otočila a protřela si tváře. Tiše zavolala na psa, který prolezl zpátky pod živým plo-

tem, a vešla do domu. Odvážně prošla kuchyní, kde položila nákup na kredenc, a prošla spojovacími dveřmi do garáže.

~

Otevřela mrazák. Úplně nahoře ve vysunovacím drátěném šuplíku byla jeho pravá ruka, zabalená v sáčku na odpadky a označená nálepkou popsanou fixem. Ležela na sáčku, v němž byla levá ruka. Další kusy byly naskládány pod košíkem, rovněž v černých sáčcích a popsané. Do volných míst mezi nimi nacpala mraženou zeleninu.

Lizzie se opřela jednou rukou o okraj mrazáku, udělala krok zpátky a upřela pohled na betonovou podlahu. Najednou jí vyschlo v ústech. Na hodinkách měla jedenáct třicet dva, což znamenalo, že od cesty k jezeru ztratila další hodinu jen tak bloumáním o ničem. Poslouchala, jak hodinky tiše tikají, a mezitím hledala očima na zemi skvrny od krve – od krve, kterou sem mohla přinést na botách nebo na pneumatice zahradního kolečka. Moc jí nebylo. Dokonce ani na trávě, kde ho umlátila k smrti.

- 1. Je úplně jedno – a jemu ještě víc – kterým kouskem začneš. Jestli je ti to příjemnější, začni*

končetinami, ale nemysli si, že čím dál budeš od jeho srdce, tím to bude jednodušší.

2. Ber jeden kus po druhém. Prostě všechno, co je. Nic na tom není.
3. Buď ráda, že to děláš sama. Jediný svědek toho, co děláš, je tvůj pes.
4. Kašli na ten smrad, který k tomu prostě patří. Rozmísti si po domě na strategických místech mísky s octem a sodou bikarbonou. K tomu se pak dostaneme. Možná pomůže dát si na nos kolíček na prádlo, jenom si pod něj přilep náplast, ať se neodřech. Když si ho necháš na nose i u jídla, nebudeš cítit chuť masa. Stejný efekt bude mít, pokud si potřech jazyk silnou kávou a skořicí.
5. Náušnice si klidně nech. Jenom nějaké tyrkysové klipsy. Nebo zlato?

*To je přece jedno, jde o to, že to
nemusíš dělat s sáčkem přes hlavu.*

V kuchyni si Lizzie nasadila růžové rukavice, vynadala ze sáčku jeho pravou ruku a sáček vrátila do šuplíku. Opláchla ruku pod studenou vodou, kartáčkem očistila zbytky zaschlé krve, pak pustila horkou a ruku dokonale vydrhla. Hodila přes dřez utěrku a nechala ruku rozmrznout, aby na ni neviděla. Na parapet položila misku s octem a šla do obývacího pokoje zapálit v krbu. Právě tam trávili většinu manželství. Luštili křížovky a dívali se na televizi. Často se hádali kvůli penězům a Jacob se jednou postavil za gauč s pusou od ucha k uchu a pokusil se ji přidusit polštářem.

„Dobrý bože,“ mumlal hrdelním hlasem. Někde tam uvnitř byla jeho matka, zapíchnutá jako rybí kost, malá a vzteklá.

„Dáš si čaj?“ řekl vždycky.

„Čaj?“

„Chceš čaj?“

„Promiň, Jacobe,“ zašeptala teď.

Ještě stále byla v šoku. Seděla u ohně v zástěře, kolena přitažená k tělu, a dívala se na papuče. Nepřítomně zlomila mezi prsty několik zápalek.

„Postavím vodu,“ říkal. Přestavoval kůlnu na nářadí. Pořád lítal ven a zase dovnitř a spoustu času strávil tím, že si čistil brýle.

„Čaj?“

„Do prdele, dáš si ten čaj?“

„Čaj?“

„Chceš čaj?“

6. Dělejš si seznam všeho hnusného, co ti kdy řekl. Manželství jsou vždycky plná ubohých gest. Slova, gest, chování obecně.
7. Nic nerozebírejš a nesnaž se přijít na to, proč. Vždycky když půjdeš kolem stolu v kuchyni, zapíšeš si to. Za nějaký čas budou ty jeho hnusné poznámky jako tvoje armáda. Bud' velkorysá. Sleduj, jak se řádky mění ve vojáky a staví se do šiku. Vína je jako velká země, která se dál rozpíná a mění tvar. Bude růst a útočit na tvé hranice.

*Nedovol jí to. Vybuduj si silnou
armádu.*

Lizzie vytáhla z lednice láhev bílého a nalila si ho do sklenice na dlouhé stopce, kterou její manžel koupil v akci v supermarketu v sadě po čtyřech. Usoudila, že víno se k jídlu bude dobře hodit. Hodlala si dopřát první doušek až společně s prvním soustem. Bude to odměna, kterou pro sebe měla připravenou. Zrychlil se jí tep a odřít si skleničku se najednou dostalo na horní příčky seznamu zkoušek vůle pro dnešní večer, přestože prve na něm nic podobného nebylo. Cílem bylo přece konzumovat, a je jedno, jestli to bude znamenat, že se napije už před jídlem, aby se uklidnila, nebo po něm za odměnu. Raději podlehne všem náhlým touhám, než aby celý projekt odpískala. Je to přece práce jako jakákoli jiná a na konci by měl být pocit z dobře vykonaného díla, ne-li přímo satisfakce, bez ohledu na způsob, jakým cíle dosáhne. Najednou měla pocit, že trocha vína vlastně nevadí.

~

Pohled na konec, kde ruku odsekla a kde vyčuhoval kus kosti se stále napojeným svalstvem a lesklými kousky chrupavky, jí moc nepomohl. Zakryla ho tedy utěrkou a přesunula se k prstům. Očistila kartáčkem

nehty a opláchla je v dřezu. Pak vzít štěteček a potřít kůži olejem, aby byla pěkně křupavá. Celou ruku hezky osolila, opepřila – pepř samozřejmě z mlýnku – a vše vetřela do kůže. Nakonec ji položila na plech dlaní dolů a pečlivě narovнала prsty.

8. *Jakmile maso rozmrazne, bude ti připadat trochu bělejší, možná i nažloutlé. To je naprosto normální. Při sekání se taky někde mohly udělat tmavé skvrny. I kdyby byla některá místa skoro fialová, neděs se.*
9. *Dotoky krve, posmrtná ztuhlost a zčernání jsou fantasmagorie, kterou si vymysleli v televizi. Práce s mrtvolou je ve skutečnosti zcela prostá.*
10. *Jakmile daný kus rozmrazne, stačí krátká masáž a kůže dokonce získá původní barvu.*

Lizzie stála v kabátě ve tmě na terase a dívala se na stromy. Na sobě stále měla gumové rukavice a zástěru.

Než dala ruku péct, nechala troubu půl hodiny rozehrát na maximum. To bylo trochu moc, ale ona měla pocit, že spálit první kousek tak, že vlastně nebude poznat, co to je, není pro začátek špatný nápad. Sama se na zahradě taky několikrát spálila a to bylo při teplotě 25 až 30 stupňů. Skončila dehydrovaná, jako po opici, jen to bylo snad ještě horší. On teď byl ve 250. Krev se mu bude vařit už za pár minut. To přehnala. Měla by troubu trochu zeslabit. Až na to, že by se u toho musela podívat na lidskou ruku. Vůbec netušila, jak bude reagovat, až ji začne jíst. V téhle fázi dá skutečně přednost hodně křupavé kůrčičce. Bude lepší nechat tu troubu na maximum.

Lizzie se zachvěla. Tenhle týden bylo v jejich domku jako v ledárně. Měla otevřená skoro všechna okna a na talířcích nechala hořet svíčky, aby se zbavila zápachu. Když ho v pondělí porcovala, vyvalila se na trávník střeva jako hromada mrtvých ryb a puch způsobený překotně se množícími bakteriemi, který je doprovázel, jí zůstal v nose strašně dlouho. Cítila ten smrad pořád, když uklízela, když šla do schodů, v koupelně i před ní. Věděla, že po té hrůze na trávníku se ho jen tak nezbaví, že jí ulpí úplně na všem, takže drhla postupně celý barák. Padla na to veškerá dezinfekce, kterou našla v komoře pod schody, a tolik kýblů horké vody, že to Rita ze svého pelechu v koupelně na zemi snad ještě neviděla. Prostěradla, koberce, příkrývky